

SOLIDARNOŚĆ PW

PISMO OZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ

Nr 5/2014/59–e Cz.I

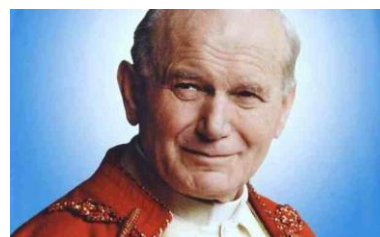
Wydanie specjalne

WATYKAN

CZTERECH PAPIEŻY

30. września 2013 – 27. kwietnia 2014

27. Kwietnia 2014 roku - kanonizacja Jana XXIII i Jana Pawła II
To przełomowa data w historii Kościoła

W Watykanie 30. września 2013 r., pod przewodnictwem papieża zebrał się konsystorz. W czasie narady kardynałów podjęta została decyzja dotycząca daty kanonizacji Jana Pawła II i Jana XXIII. Zgodnie z wcześniejszymi zapowiedziami, potwierdzony został termin 27. kwietnia 2014 roku. Odbędzie się przełomowa w dziejach Kościoła kanonizacja dwóch papieży. Będzie wspólna msza kanonizacyjna w Niedzielę Miłosierdzia Bożego. Tę datę wymienił papież wskazując, że zrezygnowano z planów zorganizowania uroczystości zimą roku 2013 w trosce o tysiące polskich pielgrzymów, którzy jechać będą z Polski autokarami.

W konsystorzu uczestniczyło trzech kardynałów z Polski: Stanisław Dziwisz oraz dwaj pracujący w Watykanie - prefekt Kongregacji Wychowania Katolickiego Zenon Grocholewski i przewodniczący Papieskiej Rady ds. Świeckich Stanisław Ryłko.

Kanonizacja papieży będzie historycznym wydarzeniem w życiu Kościoła. Polski papież zostanie ogłoszony świętym w rekordowo krótkim czasie, zaledwie dziewięć lat po śmierci. W przypadku Jana XXIII, Franciszek uczynił wyjątek i zgodził się na kanonizację bez wymaganego do niej zgodnie z przepisami kościelnymi cudu uzdrowienia, przypisywanego jego wstawiennictwu. W przypadku Jana XXIII wystarczył jeden przypadek cudu, wybrany do beatyfikacji w 2000 roku. Jan XXIII zostanie świętym ponad 50 lat po śmierci i 13 lat po beatyfikacji.

Droga do świętości zmarłego 2. kwietnia 2005 roku Jana Pawła II została uznana za najszybszą w nowożytnej historii Kościoła. Benedykt XVI zgodził się na beatyfikację swojego poprzednika miesiąc i 11 dni po jego śmierci

Jan XXIII i Jan Paweł II zostaną świętymi. Pierwszy zwołał Sobór Watykański II, drugi był krytykowany przez postępowych katolików za odejście od ducha Soboru.

Jan XXIII i Jan Paweł II są już błogosławionymi. Ich kanonizacja, to z formalnego punktu widzenia zgoda Kościoła, by otaczać ich publicznym kultem na całym świecie. Ponadto papież, jak wierzy Kościół, wydają dekrety o kanonizacji, korzystając z daru nieomyślności w sprawie wiary i moralności.

O ile szybka kanonizacja Jana Pawła II to efekt decyzji Benedykta XVI, by uchylić wymogi czasowe i tuż po śmierci Polaka rozpocząć proces beatyfikacyjny (a potem kanonizacyjny), o tyle Franciszek w przypadku Jana XXIII poszedł na jeszcze większy wyjątek. Odstąpił bowiem od wymogu prawa kościelnego, by między beatyfikacją i kanonizacją wykazać jeden cud (najczęściej uzdrowienie) spowodowany wstawiennictwem kandydata do świętości.

Skąd ten pośpiech? - Jest to związane z 50. rocznicą Soboru Watykańskiego II (1962-65), który zwołał Jan XXIII. Ponadto nikt nie wątpi w świętość tego papieża - tłumaczył watykański rzecznik Lombardi.

Podwójna kanonizacja ma też powody polityczne. Franciszek daje znak rywalizującym obozom, które mają za swych bohaterów Jana XXIII (liberałowie) i Jana Pawła II (konserwatyści). Przesłanie brzmi: i dla jednych, i dla drugich jest miejsce w Kościele.

Jan XXIII pomagał ratować Żydów podczas wojny (śląc im fałszywe metryki chrztu), ale za główną zasługę poczytuje mu się zwołanie Soboru Watykańskiego II. Dobremu Papieżowi, jak nazywają go Włosi, brakowało wyrazistej wizji reform, ale miał silne przeświadczenie, że Kościół trzeba otworzyć na współczesny świat i dać się ponieść w reformach Duchowi Świętemu.

Jan XXIII nie dożył końca Soboru, ale kiedy zamykano obrady, część uczestników chciała go natychmiast ogłosić świętym.

Zasługą Jana Pawła II jest pielgrzymowanie po całym świecie, dialog z Żydami i muzułmanami, wsparcie dla krajów pod jarzmem komunizmu, Konsekwentne trzymanie się nauk Kościoła w sprawie seksu i rozwodów. W dniu pogrzebu dominowało hasło: „*Santo Subito*”.

Przygotowania do kanonizacji Jana XXIII zostały zawieszone za pontyfikatu Benedykta XVI, który stanowczo walczył z wizją Vaticanum II jako nowego porządku w Kościele.

Podwójna kanonizacja papieży to novum w Watykanie, zwieńczy starania dwóch żyjących papieży. To również watykański stan wyjątku. Przewiduje się, że Oni wspólnie będą celebrować mszę kanonizacyjną.

Kardynał Nycz: „...kanonizacja Jana Pawła II wraz z Janem XXIII – symboliczna”,
„Jan XXIII zwołał Sobór Watykański II i zaczął powszechną odnowę Kościoła; Jan Paweł II wprowadzał w życie postanowienia soboru. Kanonizacja tych dwóch papieży jest symboliczna”.

Zdaniem metropolity ogłoszenie przez papieża daty kanonizacji oznacza spełnienie wszystkich nadziei, które były w całym Kościele, a w Polsce szczególnie, na szybką kanonizację Jana Pawła II. Podkreślił, że kanonizacja osiem lat po śmierci to bardzo szybko.

Pytany, czy w przypadku Jana Pawła II spełniły się apele wiernych, którzy w czasie uroczystości pogrzebowych na pl. św. Piotra wołali: „Santo subito”, Nycz odpowiedział, że kwestia czasu jest sprawą umowną. – „Zdarzało się kiedyś w historii Kościoła, że przez aklamację ogłaszano świętych, ale te czasy dawno minęły. W kategoriach dzisiejszych doświadczeń i praktyk Kościoła, to beatyfikacja i kanonizacja Jana Pawła II jest szybka”.

W ocenie kardynała Nycza symboliczna jest także wspólna kanonizacja z papieżem Janem XXIII. – „Związek tych dwóch osób, także w fakcie kanonizacji, będzie bardzo wymowny. Będzie też wskazywał na to, co się nazywa kontynuacją służby urzędu Piotrowego w Kościele”.

>Watykan czterech papieży<

28. października 1958 – 27. kwietnia 2014

	Jan XXIII		Angelo Giuseppe Roncalli O.F.S.	Włochy	28. października 1958 – 3. czerwca 1963
	Jan Paweł II		Karol Wojtyła	Polska	16. października 1978 – 2. kwietnia 2005
	Benedykt XVI		Joseph Ratzinger	Niemcy	19. kwietnia 2005 – 28. lutego 2013
	Franciszek		Jorge Bergoglio, S.J.	Argentyna	od 13. marca 2013

28. października 1958 roku

Dobry Papież Jan - Jan XXIII

Joannes XXIII
78

Mimo krótkiego pontyfikatu (1958-1963) Jan XXIII uchodzi za jednego z najwybitniejszych papieży w dziejach Kościoła. Znany głównie jako inicjator Soboru Watykańskiego II. „Dobry papież” - jak go nazywano - był przede wszystkim człowiekiem pełnym osobistego uroku, skromności i pokory, znanym z doskonałego poczucia humoru. Cechą, która go najbardziej wyróżniała była udzielająca się innym niezwykła pogoda ducha. „Smutny ksiądz - mawiał - jest złym księdzem”.

Gdy 9. października 1958 r. zmarł po 20. latach pontyfikatu Pius XII, powszechnie uważano, że jedynym godnym jego następcą może być tylko arcybiskup Mediolanu Giovanni Battista Montini, długoletni współpracownik papieża. Niestety, nie był kardynałem. Według kalkulacji należało teraz wybrać - jak mówili złośliwcy - „najstarszego” wśród purpuratów, aby mianował Montiniego kardynałem, a wkrótce potem zejściem z tego świata opróżnił dla niego tron. 28. października, w trzecim dniu konklawe, w jedenastym głosowaniu, wymaganą większość głosów uzyskał kardynał Angelo Giuseppe Roncalli, liczący niemal 77 lat patriarcha Wenecji. Przyjął imię Jana XXIII.

„Każdy może zostać papieżem; najlepszy dowód, że ja nim zostałem” - te słowa zdawały się potwierdzać, że nowy papież zrozumiał swą rolę. Już 17. listopada abp Montini znalazł się na pierwszym miejscu listy nominatów, którzy 15. grudnia otrzymali kapelusze kardynalskie.

4.11.1958 r. koronacja

Papieskie obowiązki nie zmieniły jego skłonności do żartów. Podczas odwiedzin w szpitalu Ducha Świętego, roztargniona siostra przełożona przedstawiła się słowami: „Jestem przełożoną Ducha Świętego”, na co Jan XXIII odparł: „Ma siostra szczęście, ja jestem tylko wikariuszem Jezusa Chrystusa”. Innym razem pytano go, co sądzi o telewizji. „Odkąd zobaczyłem w niej, jak zostałem papieżem, przywiązuję do niej duże znaczenie” - odpowiedział z błyskiem w oku. O jednym ze swoich współpracowników mawiał: „Ma wiele pomysłów, lecz czasem zastanawiam się, kto tu jest papieżem: on czy ja...”. Burzył się, gdy zamykano turystom wstęp pod kopułę bazyliki św. Piotra, kiedy przechadzał się po ogrodach watykańskich: „Ale dlaczego ludzie nie mogliby mnie zobaczyć? Przecież nie robię tam nic gorszego!”.

Gdy po raz pierwszy wszedł do watykańskich apartamentów, otworzył okno mówiąc: „Wpuśćmy trochę świeżego powietrza”. Gest ten stał się symbolem jego pontyfikatu.

80. rocznica urodzin

Świeżego powietrza dla Kościoła oczekiwał po Soborze. „Był to krok nieoczekiwany, snop niebiańskiego światła” - wyznał w inauguracyjnym go przemówieniu.

Zwołany Sobór Watykański II, który obradował w latach 1962-65, był bezsprzecznie największym i najdonioślejszym wydarzeniem religijnym XX wieku, i to nie tylko w Kościele katolickim, ale w całym świecie. Trudno też przecenić jego wkład w życie polityczne i społeczne. Głównym twórcą Vaticanum II był Jan XXIII, który już w kilka miesięcy po objęciu rządów w Kościele zapowiedział zwołanie Soboru, to jednak należy pamiętać, że podobne myśli nurtowały wielu jego poprzedników. Rozpoczął 8. grudnia 1869 r. Sobór Watykański I nigdy nie został oficjalnie zakończony. Pius IX ogłosił 20. października 1870 r., że odracza jedynie jego obrady do bardziej odpowiedniej chwili w związku z wybuchem wojny francusko-pruskiej. Z Rzymu wycofano wtedy żołnierzy francuskich, którzy mieli bronić papieża przed wojskami Garibaldi, które w tej sytuacji zajęły Wieczne Miasto, kładąc kres istnieniu Państwa Kościelnego i doczesnej władzy papieża. Wielokrotnie powracała idea nie tyle zwołania nowego Soboru, ile wznowienia obrad tamtego sprzed lat. Dopiero Jan XXIII, zdobył się na śmiały i dalekosiężny krok zwołania Vaticanum II.

Już 30. października – w rozmowie prywatnej z gronem współpracowników z Kurii Rzymskiej papież po raz pierwszy mówi o potrzebie i celowości zwołania Soboru Powszechnego;

25. stycznia – w rzymskiej Bazylice Większej zapowiedział zwołanie „z inspiracji Ducha Świętego, Soboru Powszechnego”, a także Synodu Diecezji Rzymskiej i rozpoczęcie prac nad rewizją Kodeksu Prawa Kanonicznego.

„Nagle i nieoczekiwanie powstała ta myśl w naszym pokornym umyśle. (...) Pewność, że została nam ona zesłana z nieba, ośmieliła nas do wprowadzenia naszego pokornego zamierzenia w czyn”.

Synod Diecezjalny w Rzymie

31. stycznia 1960 r. – na zakończenie Synodu Diecezji Rzymskiej, oznajmił, że przyszłe zgromadzenie będzie się nazywało „*Sobór Watykański II*”. Nie należy go uważać jako kontynuację Vaticanum I, chociaż tamten nigdy nie został zamknięty. 25. grudnia – konstytucją apostolską „*Humanae salutis*” zapowiada i zwołuje Sobór, dopuszczając jednocześnie do udziału w nim także biskupów-sufraganów. Oznajmił ponadto, że jako obserwatorzy wezmą w nim udział niekatolicy. 2. lutego 1962 r. na mocy motu proprio „*Concilium*” wyznaczył datę rozpoczęcia Soboru na 11. października tegoż roku.

8. marca – w rozmowie z kardynałem Wyszyńskim, wyraził nadzieję na ponowne spotkanie z nim i biskupami polskimi na Soborze.

8. października – w czasie spotkania z przybyłymi na Sobór biskupami polski wspomniał o „*ziemiach zachodnich po wiekach odzyskanych*”.

11. października – UROCZYSTE OTWARCIE SOBORU WATYKAŃSKIEGO II.

Otwarcie sesji soborowej

W przemówieniu do blisko 3000. ojców soborowych mówił o wielkiej „...radości Kościoła-Matki, gdyż dzięki szczególnemu darowi Opatrzności Bożej nadszedł w końcu tak bardzo upragniony dzień, w którym tutaj, przy grobie św. Piotra i pod opieką Najświętszej Maryi Panny, której godność Bożego Macierzyństwa uroczysto dziś obchodzimy, rozpoczyna się II Watykański Sobór Powszechny”. Przypominał znaczenie Soborów Powszechnych w dziejach Kościoła, genezę i powody ich zwołania oraz mówił o zadaniach i oczekiwaniach, stojących przed obecnym, wymieniając wśród nich obronę i propagowanie prawdy, szerzenie nauki katolickiej w dzisiejszym świecie i współczesnym językiem, unikanie błędów doktrynalnych oraz działania na rzecz jedności chrześcijan i ludzkości.

20. października na III kongregacji generalnej ojcowie soborowi wystosowują niespodziewanie orędzie do świata, zawierające m.in. pożegnanie Kościoła z triumfalizmem i mówiące, że Kościół służy ludziom, ma obowiązek troszczyć się o godność osoby ludzkiej, o pokój ludów i sprawiedliwość społeczną. Powszechnie uważa się, że jest to jeden z najważniejszych dokumentów uczestników tego wydarzenia, który wywarł następnie wielki wpływ na materiały soborowe o wolności religijnej i o duszpasterskiej działalności Kościoła w świecie współczesnym.

8. grudnia nastąpiło – ZAMKNIĘCIE I SESJI. Papież, już wówczas poważnie chory, ukazał się jedynie na krótko, aby wygłosić przemówienie.

3. czerwca papież umiera. Sobór zostaje zawieszony do czasu wyboru nowego Następcy św. Piotra. Sobór watykański II zakończony został 8. grudnia 1965 r. przez Pawła VI.

Sobór Watykański II

W Soborze uczestniczyło niewielu biskupów zza żelaznej kurtyny. Ze 150. biskupów z krajów komunistycznych pojawiło się 25. Większość z nich stanowili biskupi polscy, których na Sobór pojechało 20. Reszta to dwaj Węgrzy i trzej Czechosłowacy. Nie przyjechał żaden z ZSRR, Rumunii, Bułgarii, Chin. Z Polaków będących na Soborze można wymienić kardynała Wyszyńskiego, abp. Wojtyłę, abp. Kominka.

Podczas Soboru Jan XXIII dokonał „kopernikańskiego przewrotu w teologii”, wprowadzając rozróżnienie pomiędzy niezmiennym depozytem wiary a sposobem jej wyrażania, który należy dostosowywać do czasów, w których żyje Kościół. Takim dostosowaniem była decyzja o odejściu w tekstach soborowych od potępienia czyichkolwiek poglądów na rzecz pozytywnego wykładu wiary. Taka postawa charakteryzowała Go przez całe życie. Czytając jeden z projektów przygotowanych na obrady Soboru, złościł się: „Zobaczcie, w tym schemacie jest 30 cm potępień! Kościół woli dziś posługiwać się bronią miłosierdzia niż surowości”.

Wychodził z założenia, że przedstawiciele Kościoła nie mogą zamykać się w fortecy, traktując wiarę jak przedmiot kontemplacji, ukryty niczym skarb. „Kościół nie jest muzeum archeologicznym” - przekonywał. To raczej publiczna studnia, do której ludzie od pokoleń przychodzą czerpać wodę. Jego zadaniem jest dawać tę wodę wszystkim. Używał też innego porównania: „Jesteśmy na ziemi po to, by uprawiać ogród kwitnący życiem, i któremu obiecana jest chwalebna przyszłość”.

Od Soboru oczekiwał zdmuchnięcia imperialnego pyłu, który zgromadził się na tronie św. Piotra od czasów Konstantyna. „Jestem ubrany jak perski satrapa” - żalił się. Nie cierpiał noszenia go w sedia gestatoria i towarzyszących mu olbrzymich wachlarzy zapożyczonych z dworu faraonów.

Potrafił też dostrzegać zmarszczki na obliczu Kościoła. „Jak przykro - mówił do włoskich księży - jest żyć z niektórymi współbraćmi, ciągle mówiącymi tylko o zewnętrznej formie posługi kapłańskiej, którym trudno jest wykorzenić z serca nie zawsze skrywane ani skromne pragnienie i szukanie awansów i wyróżnień, którzy przywykli do mówienia o wszystkim w ciemnych barwach, przygotowując sobie przedwcześnie nudną i ponurą starość”.

Niejeden raz teksty papieskich przemówień ukazywały się w „L'Osservatore Romano” okrojone, ocenzone przez prałatów, przekonanych o doskonałości Kościoła. Nie zawsze z uznaniem Kurii Rzymskiej spotykało się papieskie otwarcie na kraje bloku komunistycznego. O spotkaniu Jana XXIII z zięciem radzieckiego przywódcy Nikity Chruszczowa - Aleksiejem Adżubejem watykański dziennik poinformował dopiero po pewnym czasie!

Drugim ważnym zamysłem papieża Jana było pragnienie doprowadzenia do zjednoczenia chrześcijan. Dlatego na obrady Soboru zaprosił przedstawicieli innych wyznań w charakterze obserwatorów, którzy choć nie mieli prawa decydowania, mogli przedstawiać swoje opinie. Wiadomo, że np. bracia Roger Schutz i Max Thurian z Taizé wnieśli wkład w ostateczny kształt trzech spośród 16. soborowych dokumentów.

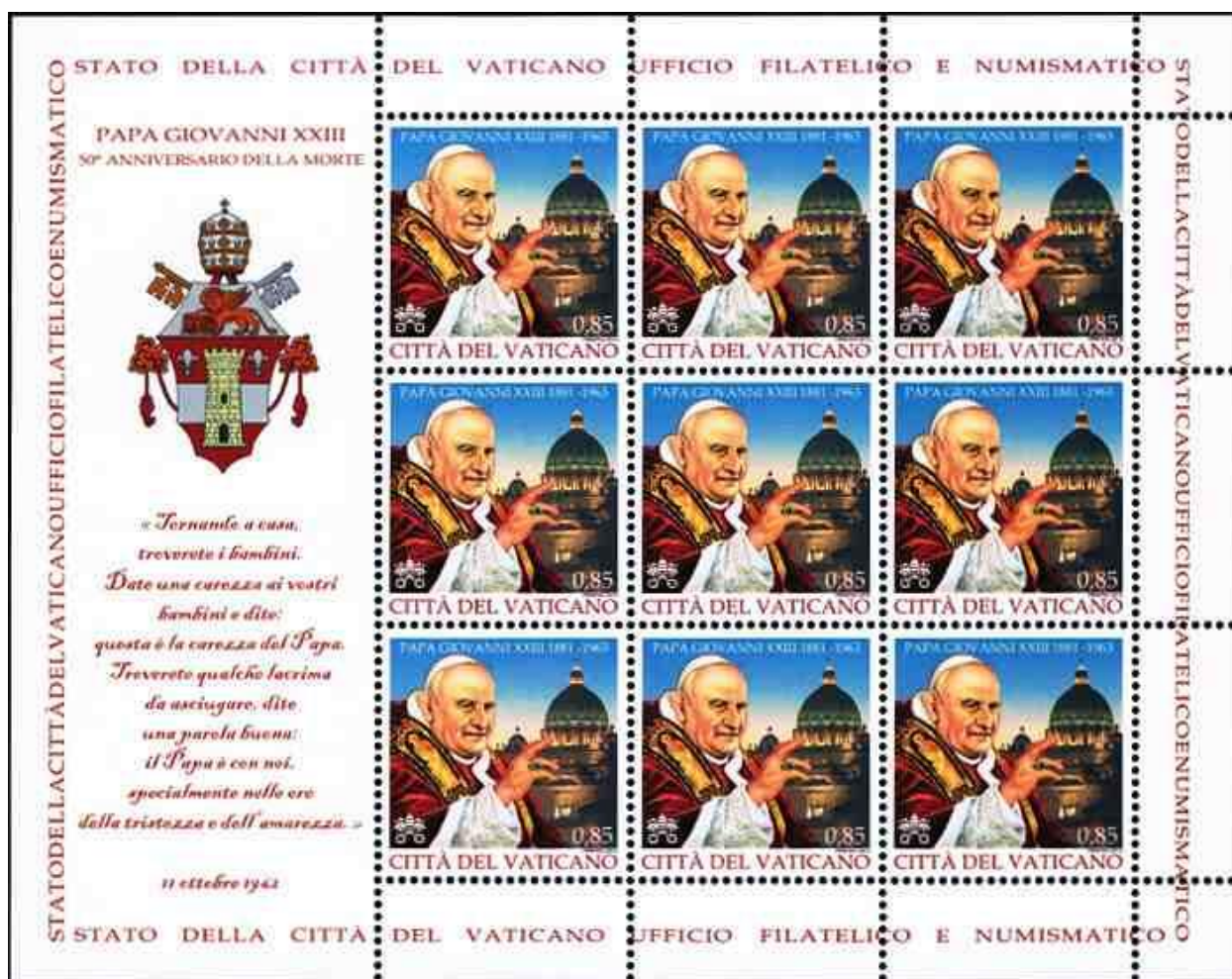
8.05.1963 r. Nagroda Pokoju

Sobór Watykański II stał się najważniejszym wydarzeniem w dziejach chrześcijaństwa XX wieku. Kościół katolicki uległ w jego wyniku tak poważnym przemianom, że zwykło się przeciwstawiać sobie Kościół „przedsoborowy” i „posoborowy”. Trzeba jednak pamiętać, że dzisiejsza perspektywa (2013) jest jeszcze zbyt krótka, by zidentyfikować skutki, wykryć związki przyczynowe i ferować jednoznaczne oceny. Tym niemniej już podczas Soboru wielu teologów, myślicieli, publicystów i polityków dawało wyraz swojemu stanowisku na temat koncepcji przyjętych przez Sobór. Kwestia pozostaje żywa do dziś, co świadczy o jej wadze.

Zwolennicy zmian posoborowych podkreślali, że oznaczają one pozbycie się przez Kościół katolicki sztucznej, formalnej bariery, odgradzającej go od współczesnego świata. Zmiany te oceniono jako koniec epoki kontreformacji – zerwanie z mentalnością oblężonej twierdzy. Krytyka Soboru następowała z dwóch punktów widzenia, które można określić jako konserwatywny i modernistyczny.

15.06 1963 r.

12.06.2013 r.

„Łagodność, dobroć, miłość” - takie przesłanie zostawił Kościołowi i światu w testamencie. Chciał - według własnych słów - pozostać w pamięci jako ktoś, kto nie budował murów podziałów i nieufności, kto nie zasmucał nieśmiertelnych dusz, zasiewając w nich podejrzenie lub lęk, kto był szczery, lojalny i ufny, kto patrzył z braterską sympatią nawet na tych, którzy nie podzielali jego poglądów. Takiego właśnie papieża opłakiwał cały świat. Takiego człowieka, 3. września 2000 r. Jan Paweł II ogłosił błogosławionym. 5. lipca 2013 r. Franciszek uczynił wyjątek i wyraził zgodę na kanonizację bez wymaganego cudu uzdrowienia za jego wstawiennictwem. Uznał cud wybrany do beatyfikacji w 2000 roku.

Giovanni Battista Enrico Antonio Maria Montini urodził się 26. września 1897 r.

15. grudnia 1958 roku, na pierwszym konsystorzu Jana XXIII, został mianowany kardynałem. Współpracował z papieżem w okresie przygotowań do Soboru Watykańskiego II oraz podczas pierwszej sesji Soboru. 21. czerwca 1963 roku, w 3. dniu konklawe po śmierci Jana XXIII, został wybrany na papieża i przyjął imię Pawła VI.

Jako pierwszy papież od stuleci odbył kilka podróży zagranicznych. W styczniu 1964 r. był w Ziemi Świętej (5. stycznia odwiedził Knesset), w grudniu w Indiach.

Paweł VI w Ziemi Świętej

22 czerwca – w orędziu radiowym do świata z Kaplicy Sykstyńskiej, w obecności 79. kardynałów, zadeklarował: „Poświęcimy wszystkie nasze siły na kontynuowanie Soboru Watykańskiego II (...). Musi to być pierwsza myśl naszego pontyfikatu, aby głosić coraz jaśniej światu, że oczekiwane i gorąco upragnione zbawienie można znaleźć tylko w dobrej nowinie Jezusa” i wyznaczył datę rozpoczęcia II sesji Soboru na 29. września 1963 roku.

30. czerwca, kardynał Alfredo Ottaviani dokonał koronacji papieskiej. Papież mówił o swych oczekiwaniach związanych z Soborem: m.in. winien on przyczynić się do wzrostu moralnych sił Kościoła, ma odmłodzić jego język i przystosować go do wymogów naszych czasów, a także przedstawić Kościół braciom odłączonym tak, aby łatwiej mogli się z nim spotkać w miłości.

Koronacja Pawła VI

29. września – ROZPOCZĘCIE II SESJI SOBORU WATYKAŃSKIEGO II.

W wystąpieniu powitalnym papież podkreślił wyłączone ukierunkowanie tego zgromadzenia na Chrystusa oraz modlił się „pokornie do Boga, aby wybaczył nam naszą współodpowiedzialność za podziały” i prosił o przebaczenie „naszych braci, jeśli musieli poczuć się zranieni przez nas”.

Papież przyjął na audyencji prywatnej kardynała S. Wyszyńskiego.

W dniach 4.-5. października – w czasie pierwszej w dziejach wizyty w nowojorskiej siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych Biskup Rzymu wygłosił przemówienie, w którym m.in. złożył hołd tej organizacji za jej wysiłki na rzecz pojednania między narodami i pokoju.

Paweł VI w ONZ

Watykan: „Wystawa w Nowym Jorku”

– Ojcowie soborowi uchwalają dekrety: o pasterskich zadaniach biskupów w Kościele „*Christus Dominus*”, o przystosowanej do współczesności odnowie życia zakonnego „*Perfectae caritatis*”, o formacji kapłańskiej „*Optatam totius*”, oraz deklaracje: o wychowaniu chrześcijańskim „*Gravissimum educationis*” i o stosunku Kościoła do religii niechrześcijańskich „*Nostra aetate*”.

W czasie audyencji Pawła VI dla biskupów polskich, kardynał. S. Wyszyński zaprasza Go do odwiedzin naszego kraju w związku z planowanymi na następny rok obchodami Tysiąclecia Chrztu Polski.

Prymas wręcza Pawłowi VI jasnogórski różaniec z koralami.

18. listopada ojcowie soborowi zatwierdzają dekret o apostołach świeckich i konstytucję dogmatyczną o Objawieniu Bożym.

4. grudnia – sekretarz generalny Soboru abp P. Felici odczytuje przesłanie Prymasa Polski o. milenium, przyjęte burzliwymi oklaskami;

5. grudnia zostały odwołane ekskomuniki, którymi w 1054 roku obłożyli się nawzajem dostojnicy Kościoła rzymskiego i Kościoła konstantynopolitańskiego. Dokumenty soborowe po raz pierwszy w historii Kościoła spisane zostały bez użycia formuły *anathema sit* - „niech będzie wyklęty”.

Polscy biskupi na Soborze wystosowali „*Orędzie biskupów polskich*” do biskupów niemieckich. Autorem i inicjatorem listu był arcybiskup wrocławski Bolesław Kominek.

Procesja. Od lewej arcybiskupi: poznański A. Baraniak, krakowski K. Wojtyła, i wrocławski B. Kominek

7. grudnia – przegłosowano ostatnie dokumenty soborowe: Deklaracja o wolności religijnej „*Dignitatis humanae*”, Dekret o misyjnej działalności Kościoła „*Ad gentes divinitus*”, Dekret o posłudze i życiu prezbiterów „*Presbyterorum ordinis*” i Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym „*Gaudium et spe*”.

8. grudnia –

UROCZyste ZAMKNIĘCIE IV SESJI I ZAKOŃCZENIE SOBORU WATYKAŃSKIEGO II

Kardynałowie odczytują orędzia soborowe do rządów, uczonych, artystów, kobiet, robotników, chorych i cierpiących oraz do młodzieży, które przedstawicielom tych środowisk wręcza osobiście papież, on także wydaje brewe „*In Spiritu Sancto*”, oficjalnie zamykające Vaticanum II. Dokument stwierdza m.in., że Sobór próbował ocenić wymagania naszych czasów, szczególnie z punktu widzenia potrzeb duszpasterskich i że „*ożywiając płomień miłości, szukał możliwości wyjścia naprzeciw chrześcijanom odłączonym od Stolicy Apostolskiej, jak również całej rodzinie ludzkiej, z braterskim uczuciem*”.

Zamknięcie Soboru

Decyzją Pawła VI z 15. listopada 1966 r. Kongregacja Doktryny Wiary wydała dekret anulujący kanony - ostatecznie likwidując po 400. latach indeks ksiąg zakazanych. Paweł VI dokonał reorganizacji Kurii Rzymskiej (konstytucja apostolska *Regimini Ecclesiae Universae*), zniósł lub ograniczył znaczenie części urzędów; jednocześnie powołał do życia nowe urzędy, uwzględniając wymogi współczesnego świata (m.in. Papieską Komisję ds. Środków Społecznego Przekazu). Zreformował również Kolegium Kardynalskie; jego nominacje znacznie poszerzyły grono kardynałów zarówno liczebnie, jak i narodowo; przywrócił wysokie znaczenie kardynałom-patriarchom Kościołów Wschodnich, a także wprowadził ograniczenie wiekowe prawa udziału w konklawe (80 lat). Promulgował nowy Mszał Rzymski, który jednak kłócił się z postanowieniami II Soboru Watykańskiego w kwestiach liturgicznych.

Paweł VI w Bombaju

Był także w sanktuarium maryjnym w Fátimie, w Turcji,

w Kolumbii (Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny)

i w Genewie. W 1969 r. odwiedził Afrykę (Uganda),

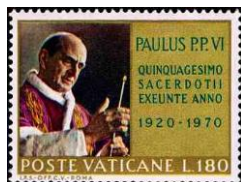
Paweł VI w Afryce

a w 1970 r. Azję, Australię i Oceanię.

Australia i Oceania

Z inicjatywy papieża obradował także w Watykanie Światowy Synod Biskupów (ustanowiony dokumentem *Apostolica sollicitudo* z 15. września 1965); podczas pontyfikatu Pawła VI odbyło się pięć sesji Synodu.

50. Rocznica święceń kapłańskich

i 80. urodzin

W encyklice „*Humanae Vitae*” odrzucał stosowanie środków antykoncepcyjnych i aborcję. Uznał za niezgodne z nauką katolicką związki pozamałżeńskie i kontakty homoseksualne; masturbację uważał za ciężki grzech. W deklaracji „*Persona Humana*” za dopuszczalne uznał jedynie współżycie w małżeństwie. Odrzucił postulaty żądające zniesienia celibatu i wprowadzenia kapłaństwa kobiet.

Przed wyborem na papieża, Paweł VI był kilkakrotnie w Polsce. Od maja do listopada 1923 r. był sekretarzem nuncjusza apostolskiego. O swoich związkach z Polską wspomniał (w języku polskim) w homilii podczas koronacji, 30. czerwca 1963 r. W 1966 r. chciał udać się w podróż apostolską do Polski z okazji roku milenijnego, jednak władze komunistyczne nie wyraziły zgody na jego przyjazd. Podczas tej pielgrzymki miał ofiarować złotą różę Matce Boskiej Częstochowskiej jako wotum. Przygotowana róża pozostała w Watykanie do czasu, gdy w pierwotnym miejscu przeznaczenia złożył ją dopiero papież Benedykt XVI 26. maja 2006 r. Po zawarciu przez Polskę i RFN w roku 1970 układu pokojowego Paweł VI wydał w 1972 r. bullę „*Episcoporum Poloniae coetus*”, która porządkowała strukturę Kościoła katolickiego w Polsce po II Wojnie Światowej (znosząc fikcję tymczasowej administracji kościelnej na ziemiach zachodnich i północnych). 17. października 1971 r. dokonał beatyfikacji Maksymiliana Kolbego. W roku 1977 r. przyjął na audjencji I sekretarza PZPR Edwarda Gierka, co odczytywano jako próbę poprawy stosunków PRL z Watykanem.

Paweł VI mianował kardynałami trzech kolejnych papieży:

Albino Lucianiego, późniejszego Jana Pawła I (1978), w 1973 roku

Karola Wojtyłę, późniejszego Jana Pawła II (1978-2005), w 1967 roku

Josepha Ratzingera, późniejszego Benedykta XVI (2005-2013), w 1977 roku

Zmarł w Castel Gandolfo, 6. sierpnia 1978 r. na bardzo rozległy zawał serca.

11. maja 1993 r. Jan Paweł II otworzył proces beatyfikacyjny Pawła VI, a 20. grudnia 2012 r. Benedykt XVI promulgował dekret o heroiczności Jego cnót.

Sede Vacante

26. sierpnia 1978 r. kardynałowie wybrali Albino Lucianiego na papieża. Jako pierwszy w historii papieży przyjął podwójne imię Jana Pawła na cześć swoich dwóch poprzedników – Jana XXIII i Pawła VI. Pontyfikat rozpoczął 3. września. Za cel postawił sobie zmianę niektórych form sprawowania urzędu papieskiego. Nie życzył sobie by noszono go w lektyce. Do korzystania z sedia gestatoria namówił go Mistrz Papieskich Ceremonii Liturgicznych (uzasadniał, że wtedy go będzie widać i tym go przekonał). Nie chciał też nosić tiary, która była symbolem bogactwa i przepychu (nawet na mszy inauguracyjnej, tak jak jego dwaj poprzednicy Jan XXIII i Paweł VI). Nie czytał też podczas przemówień i konferencji tekstów przygotowanych mu przez kurie.

5. września udzielił audiencji metropolicie leningradzkiemu i nowogrodzkiemu Nikodemowi. Było to pierwsze od 500. lat oficjalne spotkanie wysokiego przedstawiciela Rosyjskiej Cerkwi Prawosławnej ze zwierzchnikiem Kościoła katolickiego. Wizyta skończyła się tragicznie dla Nikodema, który doznał zawału serca i zmarł na rękach papieża.

Jan Paweł I zmarł 28. września 1978 r., 33 dni po objęciu papieskiego urzędu. Przyczyną śmierci był atak serca. Został pochowany w Bazylice św. Piotra. Zyskał wielu sympatyków wśród wiernych, wśród których zaskarbił sobie przydomek „*Uśmiechniętego Papieża*”.

Grób Jana Pawła I w Grotach Watykańskich

Sede Vacante

W listopadzie 2003 r. Jan Paweł II rozpoczął proces beatyfikacyjny Jana Pawła I. Faza diecezjalna procesu beatyfikacyjnego zakończyła się 10. listopada 2006 roku.

Jan Paweł I

16. października 1978 r., w ósmym głosowaniu, kardynał Karol Wojtyła został wybrany na papieża i przybrał imię Jana Pawła II. Prawdopodobnie Jego kandydaturę poparło 103. kardynałów, na 111. głosujących. Wynik wyboru ogłoszono o godzinie 18⁴⁴. Formalna inauguracja pontyfikatu miała miejsce w trakcie mszy św. na placu Św. Piotra 22. października 1978 r.

Jan Paweł II był pierwszym po 455. latach (od czasu pontyfikatu Hadriana VI) biskupem Rzymu, niebędącym Włochem. Wielokrotnie przywoływał spełnione proroctwo Juliusza Słowackiego z wiersza „Słowiański papież”.

Jan Paweł II

Głównym wykładnikiem pontyfikatu Wojtyły, były pielgrzymki. Z tego też powodu został wkrótce potem nazwany: „*papież-pielgrzym*”. Dla nas – Polaków – był zawsze „*naszym papieżem*” Pierwszą podróż apostolską odbył w styczniu 1979 r. do Meksyku (otworzył Konferencję Biskupów Ameryki Łacińskiej) i państw Ameryki Łacińskiej. Podkreślał tam, że politycy, krajów w większości katolickich, przy okazji sprawowania władzy powinni pamiętać o prawach człowieka, wolności religijnej i godności ludzkiej.

Rok 1979

W dniach 2. – 10. czerwca tego roku odbył pierwszą pielgrzymkę do Polski.

Z tego miejsca padły brzemiennie w skutkach słowa:

„*Wołam, ja, syn polskiej ziemi, a zarazem ja, Jan Paweł II, papież. Wołam z całej głębi tego Tysiąclecia, wołam w przeddzień Święta Zesłania, wołam wraz z wami wszystkimi: Niech zstąpi Duch Twój! Niech zstąpi Duch Twój!*

I odnowi oblicze ziemi!...

Tej ziemi!

Zdaniem historyków, popierając ideę niezależnych, wolnych związków zawodowych, walczyli przyczynili się do upadku systemów komunistycznych. Zapoczątkowały to wydarzenia w Polsce z sierpnia roku 1980, które odcisnęły największe piętno na historii.

Brama nr 2 Stoczni Gdańskiej im. Lenina podczas strajku

Sierpień przeszedł do historii z powodu strajków na Wybrzeżu, zakończonych zawarciem porozumień – przyjęciem 21. Postulatów.

21 Postulatów porozumień podpisanych 31. sierpnia 1980 roku przez komitet strajkowy stoczni gdańskiej i przedstawicieli władzy ludowej zapoczątkowało nowy etap historii PRL - karnawał wolności. Jednak droga do ich podpisania była niesamowicie trudna, a w pewnych momentach trwania strajku wydawało się wręcz, że nie uda się tego zrobić.

21. POSTULATÓW

1. Akceptacja niezależnych od partii i pracodawców wolnych związków zawodowych, wynikająca z ratyfikowanej przez PRL Konwencji nr 87 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej wolności związkowych.
2. Zagwarantowanie prawa do strajku oraz bezpieczeństwa strajkującym i osobom wspomagającym.
3. Przestrzegać zagwarantowaną w Konstytucji PRL wolność słowa, druku, publikacji, a tym samym nie represjonować niezależnych wydawnictw oraz udostępnić środki masowego przekazu dla przedstawicieli wszystkich wyznań.
 - 4.a) przywrócić do poprzednich praw: – ludzi zwolnionych z pracy po strajkach w 1970 i 1976, – studentów wydalonych z uczelni za przekonania,
 - 4.b) zwolnić wszystkich więźniów politycznych (w tym Edmunda Zadrożyńskiego, Jana Kozłowskiego, Marka Kozłowskiego),
 - 4.c) znieść represje za przekonania.
5. Podać w środkach masowego przekazu informację o utworzeniu Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego oraz publikować jego żądania.
6. Podjąć realne działania mające na celu wyprowadzenie kraju z sytuacji kryzysowej poprzez:
 - a) podawanie do publicznej wiadomości pełnej informacji o sytuacji społeczno-gospodarczej,
 - b) umożliwienie wszystkim środowiskom i warstwom społecznym uczestniczenie w dyskusji nad programem reform.
7. Wypłacić wszystkim pracownikom biorącym udział w strajku wynagrodzenie za okres strajku jak za urlop wypoczynkowy z funduszu CRZZ.

8. Podnieść wynagrodzenie zasadnicze każdego pracownika o 2000 zł na miesiąc jako rekompensatę dotychczasowego wzrostu cen.
9. Zagwarantować automatyczny wzrost płac równoległe do wzrostu cen i spadku wartości pieniądza.
10. Realizować pełne zaopatrzenie rynku wewnętrznego w artykuły żywnościowe, a eksportować tylko i wyłącznie nadwyżki.
11. Wprowadzić na mięso i przetwory kartki – bony żywnościowe (do czasu opanowania sytuacji na rynku).
12. Znieść ceny komercyjne i sprzedaż za dewizy w tzw. eksporcie wewnętrznym.
13. Wprowadzić zasady doboru kadry kierowniczej na zasadach kwalifikacji, a nie przynależności partyjnej, oraz znieść przywileje MO, SB i aparatu partyjnego poprzez: zrównanie **zasiłków rodzinnych**, zlikwidowanie specjalnej sprzedaży itp.
14. Obniżyć **wiek emerytalny** dla kobiet do 50 lat, a dla mężczyzn do lat 55 lub [zaliczyć] przepracowanie w PRL 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn bez względu na wiek.
15. Zrównać renty i emerytury starego portfela do poziomu aktualnie wypłacanych.
16. Poprawić warunki pracy **służby zdrowia**, co zapewni pełną opiekę medyczną osobom pracującym.
17. Zapewnić odpowiednią liczbę miejsc w **żłobkach** i przedszkolach dla dzieci kobiet pracujących.
18. Wprowadzić **urlop macierzyński** płatny przez okres trzech lat na wychowanie dziecka.
19. Skrócić czas oczekiwania na mieszkanie.
20. Podnieść diety z 40 zł do 100 zł i dodatek za rozłąkę.
21. Wprowadzić wszystkie soboty wolne od pracy. Pracownikom w ruchu ciągłym i systemie 4-brygadowym brak wolnych sobót zrekompensować zwiększonym wymiarem urlopu wypoczynkowego lub innymi płatnymi dniami wolnymi od pracy.

10. listopada 1980 r. w Warszawie Sąd Najwyższy zarejestrował Statut NSZZ „*Solidarność*”. Wydarzenie to miało charakter bezprecedensowy. Po raz pierwszy w bloku wschodnim władza uznała niezależny od rządu i partii związek zawodowy. 10. listopada przed budynkiem Sądu Najwyższego na decyzję w sprawie „*Solidarności*” czekały tłumy ludzi. Gdy na schodach pojawił się Lech Wałęsa z ręką podniesioną do góry ze znakiem „V” wszystkich ogarnęła euforia. Lider gdańskich stoczniovców powiedział: „*Mamy wszystko czego chcieliśmy*”.

Już w czasie fali strajków, władze komunistyczne rozważały możliwość wprowadzenia stanu wojennego w celu powstrzymania niepokojów społecznych i zgaszenia rodzącego się ruchu demokratycznego. Przyczyny, dla których władze nie zdecydowały się wówczas na podjęcie tego rodzaju działań, nie zostały do końca wyjaśnione. Jest możliwe, że Biuro Polityczne KC PZPR postanowiło, że wobec mobilizacji społeczeństwa i groźby strajku generalnego wprowadzenie w tamtym momencie stanu wojennego może doprowadzić do eskalacji napięcia i otwartej konfrontacji ze społeczeństwem, co mogło spowodować niekontrolowany rozwój wypadków. Jednocześnie Biuro Polityczne KC KPZR, nie informując o niczym polskich towarzyszy, wydało 28. sierpnia 1980 r. rozporządzenie o mobilizacji czterech dywizji radzieckich stacjonujących w zachodnich okręgach wojskowych ZSRR z perspektywą ich wejścia na terytorium PRL na początku września 1980 roku, jeśli ogólnokrajowe strajki trwałyby nadal. W razie napotkania większego oporu zamierzano wysłać do Polski dodatkowe wojska.

13. grudnia (noc z soboty na niedzielę) o godzinie 0⁰⁰ oddziały **ZOMO** rozpoczęły ogólnokrajową akcję aresztowań działaczy opozycyjnych. W dniu wprowadzenia stanu wojennego w działaniach na terytorium kraju wzięło udział ok. 70000. żołnierzy **Wojska Polskiego**, 30000 funkcjonariuszy **MSW** oraz bezpośrednio na ulicach miast 1750 czołgów i 1400 pojazdów opancerzonych, 500 wozów bojowych piechoty, 9000 samochodów oraz kilka **eskadr** helikopterów i samoloty transportowe. 10000 funkcjonariuszy wzięło udział w Akcji „Jodła”, której celem było zatrzymanie i umieszczenie w uprzednio przygotowanych aresztach i więzieniach wytypowanych osób, uznanych za groźne dla bezpieczeństwa państwa...

Papieska pielgrzymka w czerwcu 1983 roku była związana z obchodami 600-lecia wizerunku Czarnej Madonny na Jasnej Górze.

Papież przyjechał do rodaków zmęczonych represjami stanu wojennego, oczekujących otuchy. „*Pokój Tobie, ojczyzno moja*” - to motto tamtej pielgrzymki. W homilii na Stadionie Dziesięciolecia przypominał zasługi Polaków w wojnie 1939-1945 i wskazał na to, że Polska z nawiązką wypełnił przyjęte na siebie zobowiązania. Apelował też do mocarstw zachodnich, by nie były obojętne na los Polski. Nawiązując do przypadającej wówczas 300. rocznicy zwycięstwa pod Wiedniem mówił, że Polakom również potrzebne było zwycięstwo. Ale nie militarne, a moralne. Upomniął się o dojrzały ład życia narodowego i państwowego, w którym będą respektowane podstawowe prawa człowieka. Z kolei podczas homilii na Jasnej Górze upomniął się o prawa internowanych i represjonowanych.

Ostatniego dnia pielgrzymki papież odwiedził Tatry, a na Polanie Choczołowskiej spotkał się z Lechem Wałęsą.

O wizycie papieża Jana Pawła II w 1983 roku na Choczołowskiej wiele wiadomo. O pobycie w Tatrach, o wycieczce do Jarzabczej można przeczytać też w kilku opracowaniach książkowych. W archiwach SB znajduje się szereg dokumentów, które odsłaniają nieznane do dziś szczegóły historii wizyty papieża w Tatrach.

SB obawiała ludzi zatrudnionych etatowo w schronisku. Rozpoczęła więc operację pod kryptonimem „Oponenc’”, efektem której miało być pełne kontrolowanie sytuacji na Choczołowskiej w trakcie i po wizycie papieża. Szczególne zadania powierzono Wojskowej Ochronie Pogranicza, w tamtych czasach całkowicie podporządkowanej Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

WOP działał w strukturach SB. Stosował te same metody działania, werbował tajnych współpracowników. Choczołowską opiekował się WOP z siedzibą w Witowie. Działali tu m.in. por. Kordyl, kpt. Henryk Majchrzak, chor. Zygmunt Schab. Odpowiedzialność za pracowników schroniska podczas wizyty papieża powierzono Schabowi. To z nim związana jest jedna z najbardziej zabawnych historii tamtego czasu.

Chorąży Schab odpowiedzialny był za odizolowanie pracowników schroniska od tej części budynku, gdzie miało dojść do spotkania papieża z Wałęsą. Chorąży był tak przejęty swoją rolą, że gdy niesforni pracownicy otworzyli okno, aby przez nie głośno witać papieża, Schab zemdłał, i to tak pechowo, że runął do rowu, w którym stała drewniana buda dla psa. Z pokaleczoną twarzą odwieziono go do szpitala. Pracownicy dopięli swego, Papież spotkał się z nimi. Janina Pawłowska, kierowniczka schroniska, witała dostojnego gościa chlebem i solą. Papież spotkał się z Lechem Wałęsą, który przez wiele godzin wcześniej przetrzymywany był w jednym z budynków na Cyrhli.

Kilka miesięcy po zakończeniu stanu wojennego, Komitet Noblowski przyznał Wałęsie Pokojową Nagrodę Nobla w uznaniu jego działań na rzecz wolności i demokracji.

Wyróżnienie podczas gali w Oslo odebrała

10. grudnia 1983 roku żona Danuta wraz z synem Bogdanem.

Jerzy Urban skomentował: „*niewielki epizod w antypolskiej i antykomunistycznej krucjacie*”.

Głoszone przez Jana Pawła II nauki walczyły przyczyniły się do transformacji ustrojowych w europejskich państwach bloku wschodniego. W 1989 r. w Polsce odbyły się pierwsze częściowo wolne wybory.

Osiągnęliśmy wynik:

Polska Zjednoczona Partia Robotnicza 173

Komitet Obywatelski „Solidarność” 161

Zjednoczone Stronnictwo Ludowe 76

Stronnictwo Demokratyczne 27

Stowarzyszenie „Pax” 10

Unia Chrześcijańsko-Społeczna (UChS) 8

Polski Związek Katolicko-Społeczny; 5

Po tych wydarzeniach, podobne zmiany ustrojowe rozpoczęły się w innych państwach, m.in.: aksamitna rewolucja na Czechosłowacji, Trójkątny Stół na Węgrzech czy Okrągły Stół w Bułgarii.

W tym czasie, Gorbaczow odwiedził Jana Pawła II w Watykanie, jako pierwszy władca tego kraju w historii. Dwa lata później, kiedy Gorbaczow był już prezydentem, Związek Radziecki rozpadł się.

Jan Paweł II jako papież najwięcej razy odwiedził Polskę (8 razy), USA (7 razy), Francję (7 razy)...

Rok 2009

Sede Vacante

Pontyfikat Jana Pawła II ... patrz również...

WRZESIEŃ 2013

PISMO OZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ

Nr23/2013/50-e

Wydanie specjalne

Jan Paweł II - Droga do świętości

16. października 1978 roku - 2. kwietnia 2005 roku

Pontyfikat (19. kwietnia 2005 – 28. lutego 2013)

Benedictus PP XVI

Benedykt XVI – niemiecki duchowny. 265. papież i 7. Suweren Państwa Miasta Watykan. Od 28. lutego 2013 r. emerytowany papież. Pierwszy papież wybrany w XXI wieku i pierwszy biskup rzymski od XV wieku, który dobrowolnie zrzekł się urzędu papieża. W dniu konklawe był jednym z trzynastu żyjących kardynałów mianowanych przez Pawła VI i jednym z trzech z nich poniżej wieku. 80 lat; w konklawe wzięli udział jednak tylko on i William Wakefield Baum.

2. stycznia 2005 r., magazyn „Time” cytował anonimowe, watykańskie źródło, które twierdziło, że Ratzinger jest pierwszy do zajęcia miejsca Jana Pawła II po jego śmierci, lub gdy będzie zbyt chory, by przewodzić Kościołowi. Po śmierci Jana Pawła II, dziennik „Financial Times” napisał że Ratzinger jest liderem wśród kandydatów na nowego papieża, ale dawał także duże szanse rywalom z liberalnego skrzydła Kościoła. W kwietniu 2005 r., przed wyborem papieża, „Time” opublikował listę stu najbardziej wpływowych ludzi świata, wśród których znalazł się Ratzinger. Jako prefekt Kongregacji Nauki Wiary mówił, że chciałby wrócić na wieś do Bawarii i poświęcić się pisaniu książek, jednak przed śmiercią Jana Pawła II, powiedział do przyjaciół, że... „jest gotowy na przyjęcie obowiązku, jaki (ewentualnie) umieści na nim Bóg”.

Chociaż jego wybór był uważany za najbardziej prawdopodobny przez media na świecie, niektórzy¹ utrzymywali, że jego elekcja jest zbyt oczekiwana aby ziściła się. Wybory zarówno Jana Pawła II, jak i jego poprzednika Jana Pawła I, były raczej niespodziewane. Dlatego wybór Ratzingera na papieża był zaskoczeniem.

19. kwietnia 2005 r. w drugim dniu konklawe, po czterech głosowaniach został wybrany następcą Jana Pawła II, którego 6 lat później osobiście beatyfikował. Benedykt XVI stał się 265. Papieżem. W dniu wyboru miał 78 lat i był najstarszą osobą wybraną na papieża od czasów Klemensa XII oraz pierwszym papieżem-Niemcem na tym urzędzie od czasów Wiktora II (1055-57).

Audienca Generalna na Placu św. Piotra

Habemus Papam

Kardynał Ratzinger miał nadzieję przed konklawe, że odejdzie w pokoju, powiedział:

„Podczas konklawe modliłem się do Boga, żeby mnie nie wybrano. Tym razem jednak Bóg wyraźnie mnie nie posłuchał”.

Pierwszymi słowami nowego papieża, wygłoszonymi w języku włoskim przed tradycyjnym błogosławieństwem *Urbi et Orbi*, były:

„Umiłowani bracia i siostry. Po wielkim papieżu Janie Pawle II kardynałowie wybrali mnie – prostego, skromnego pracownika winnicy Pana. Pocieszam się faktem, że Pan potrafi się posługiwać niedoskonałymi narzędziami i działać przy ich pomocy, a przede wszystkim zawierzam się waszym modlitwom. W radości Pana zmartwychwstałego, ufni w Jego stałą pomoc, idziemy przed siebie. Pan nam pomoże, a Maryja, Jego Najświętsza Matka, stoi u naszego boku. Dziękuję” .

24. kwietnia 2005 r. odprawił mszę świętą inaugurującą pontyfikat. Otrzymał także insygnia władzy papieskiej – paliusz oraz pierścień świętego Piotra. 7. maja odbył ingres do katedry – bazyliki laterańskiej. Benedykt XVI użył imienia Benedykt po raz pierwszy podczas audiencji generalnej na placu św. Piotra.

Podczas pierwszej audiencji generalnej 27. kwietnia 2005 r. uzasadnił wybór takiego imienia nawiązaniem do Benedykta XV za jego dążenie do pokoju w czasach I Wojny Światowej oraz do św. Benedykta za jego wkład w budowę chrześcijańskiej tożsamości Europy.

W czasie pontyfikatu odbył szereg podróży apostolskich i pielgrzymek.

2005 r. Zakończenie Kongresu Eucharystycznego - Bari

XX Światowe Dni Młodzieży - Niemcy

2006 r. Polska

Hiszpania, Niemcy, Turcja

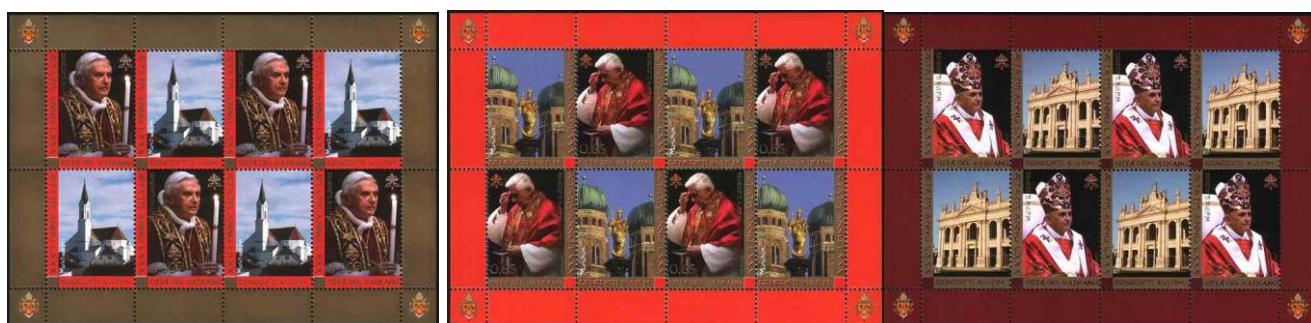

Rok 2006

2007 r. Brazylia, Austria

80. rocznica urodzin

Pocztą i filatelistyką „EUROPA”

2008 r. USA (ONZ)

Australia, Francja

Rok 2008

2009 r. Kamerun/Angola, Jordania, Izrael/Palestyna, Czechy

2010 r.

60. rocznica święceń kapłańskich Benedykta XVI

Malta, Portugalia, Cypr, Anglia, Hiszpania

2011 r. Chorwacja, Hiszpania, Niemcy, Benin...

Czterechsetna rocznica tajnego archiwum Watykanu

2012 r. Meksyk/Kuba, Liban

11. lutego 2013 r. Benedykt XVI wygłosił oświadczenie, w którym zadeklarował rezygnację z posługi biskupa Rzymu 28. lutego 2013 roku.

28. lutego 2013 r. Benedykt XVI o godz. 17⁰⁰ odleciał helikopterem z Watykanu do Castel Gandolfo. O godz. 20⁰⁰ stracił tytuł papieża i biskupa rzymskiego, stał się tym samym emerytowanym papieżem (*pontifex emeritus*).

Od tej pory przestało mu przysługiwać tradycyjne, papieskie ubranie.

Sede Vacante

Przypisy

1700. rocznica Edyktu Mediolańskiego

Edykt mediolański – ogłoszony wspólnie przez cesarza zachodniej części Imperium Rzymskiego Konstantyna Wielkiego oraz cesarza wschodniej części Licyniusza w 313 r. w Mediolanie. Zaprowadzał wolność wyznania w Cesarstwie Rzymskim. Od tej pory chrześcijanie bez przeszkód mogli wyznawać swoją religię. Na mocy edyktu nastąpił zwrot budynków i gruntów kościelnych gminom chrześcijańskim.

„Gdy tak ja, cesarz Konstantyn Wielki, i jak również ja, cesarz Licyniusz August, zesłaliśmy się szczęśliwie w Mediolanie i omawiali wszystko, co należy do pożytku oraz bezpieczeństwa publicznego, postanowiliśmy między innymi zarządzić to, cośmy dla wielu ludzi uważali za konieczne między innymi zarządzeniami, zdaniem naszym dla wielu ludzi korzystnymi, wydać przede wszystkim i to, które do czci bóstwa się odnosi, a mianowicie chrześcijanom i wszystkim dać zupełną wolność wyznawania religii, jaką kto zechce. W ten sposób bowiem bóstwo w swej niebieskiej siedzibie i dla nas, i dla wszystkich, którzy naszej poddani są władzy, zjednać będzie można i usposobić łaskawie. Ze zbawiennych więc i słuszych powodów postanowiliśmy powziąć uchwałę, że nikomu nie można zabronić swobody decyzji, czy myśl swą skłoni do wyznania chrześcijańskiego, czy do innej religii, którą sam za najodpowiedniejszą dla siebie uzna, a to dlatego, by najwyższe bóstwo, któremu cześć według swobodnego przekonania oddajemy, mogło nam we wszystkich okolicznościach okazać zwykłą swą względność i przychylność”.

Sobór Watykański I

– dwudziesty Sobór powszechny Kościoła katolickiego, zwołany przez Piusa IX obradujący w latach 1869 – 1870; został zawieszony, kiedy wojska włoskie zdobyły Rzym; nigdy nie wznowiono obrad. Sobór uchwalił konstytucję dogmatyczną „*De ecclesia Christi*”, która zawiera wypowiedź doktrynalną: „*Romani Pontificis definitiones esse ex sese irreformabiles, non autem ex consensu Ecclesia*” (definicje Papieża Rzymskiego są same z siebie niezmiennie, a nie wynika to ze zgody Kościoła).

To zdanie oraz dogmat o nieomyślności papieża w sprawach wiary i moralności kształtuje dziś stosunki w Kościele katolickim. Obok dogmatu o nieomyślności ważnym wkładem soboru była konstytucja „*De fide catholica*”, która traktowała o Bogu Stworzycielu, o objawieniu, wierze, stosunku wiary do wiedzy. Dołączone kanony odrzucały ateizm, racjonalizm, materializm i panteizm. Sobór stwierdzał m.in. że możliwe jest dojście do istnienia Boga „*przy pomocy rozumowania naukowego i filozoficznego*”.

Pośrednim skutkiem uchwał Soboru była ogłoszona 1. listopada 1950 r. przez Piusa XII definicja o Wniebowzięciu Najświętszej Maryi Panny (jedyne przypadek użycia nieomyślności dla wprowadzenia nowego dogmatu po definicji soborowej, wcześniej z nieomyślności skorzystał już Pius IX, ogłaszając naukę o niepokalanym poczęciu Najświętszej Maryi Panny (1854 r.), gdyż nieomyślność papieska należała do depozytu wiary katolickiej, a jej definicja tylko ją potwierdziła).

Sobory powszechne

Katolickie i prawosławne:

nicejski I (325), konstantynopolitański I (381), efeski (431), efeski II (449), chalcedoński (451), konstantynopolitański II (553), konstantynopolitański III (680-681), nicejski II (787)

Prawosławne: Sobór in Trullo (691), konstantynopolitański IV (879-880), konstantynopolitański V (1341-1351)

Katolickie: konstantynopolitański IV (869-870), laterański I (1123), laterański II (1139), laterański III (1179), laterański IV (1215), lyoński I (1245), lyoński II (1274), Vienne (1311-1312), Piza (1409), Konstancja (1414-1418), Siena (1423-1424), Bazylea (1431-1438), Ferrara (1438-1439), florencki (1439-1443), laterański V (1512-1514), trydencki (1545-1563), watykański I (1869-1870), watykański II (1962-1965).

Setna rocznica I Soboru Watykańskiego

Solidarność PW – Pismo OZ NSZZ „S” w PW wydawane przez Komisję Zakładową
e-mail: nszz@ca.pw.edu.pl; adres internetowy; www.solidarnosc.pw.edu.pl
tel. 234 7872; tel./fax 22 234 53 43